

פרד:

ביצד צולין פרק שביעי פסחים

עין משפט
נר מצוה

צ א מ"י פ"י מהל' ק"ט
הלל א:
צא ב מ"י ס' הל' י:
צב ג מ"י ס' הל' י:
צג ד מ"י ס' הל' י:
צד ה מ"י ס' הל' א:
צה ו מ"י ס' הל' י:
צז ח מ"י ס' הל' י:
צח ט י ב מ"י ס' הל' י:

רבינו חננאל

הבא בטומאה איכא
ביניהו. ורב יוסף אמר
היתה לו שעת הכושר
ונפסל איכא ביניהו. ורבי
כלל פשוטין. ואסיקא
תניא כי איבעת מיניהו ר'
אמר בבית אחר יאכל
ועצם לא תשברו בו על
הכשר חייב ולא על
הפסול. היתה לו שעת
הכושר ונפסלה י"ש בו
משום שבירת העצם
בשעת אכילה י"ש בו משום
[שבירת עצם]. אין בו
בעצם כשר שיעור כוית
אין בו משום שבירת עצם.
תנא השורף בעצמות
והמתקן בגידים אין בו
משום שבירת העצם.
איתמר עצם שאין עליו
כוית כשר במקום זה ויש
עליו כוית כשר במקום
אחר. ר' יוחנן אמר י"ש בו
משום שבירת העצם ויש
לקיש אמר אין בו משום
שבירת העצם. איתביה ר'
יוחנן לר' שמעון בן לקיש
ועצם לא תשברו בו כולו.
והיציא הכי ועצם לא
תשברו בו אחר עצם שיש
עליו כוית כשר במקום זה
ואחר עצם שאין עליו כוית
כשר במקום זה ויש עליו
כוית כשר במקום אחר
חייב.

היתה לו שעת הכושר ונפסל איכא ביניהו מאן דאמר כשר הוא. לא משום דדריש בו כשר ולא בפסול משמע ליה הכי דהא ר' שמעון מפרש לעיל מילתיה דת"ק דקמי' נמי צו בכשר ולא בפסול וקאמר אחד זה ואחד זה אין צו משום שבידת ע"כ אלא דרב יוסף לא מצי למישכח מצי דאיכא ביניהו אלא היתה לו שעת הכושר ונפסל: **אבר שצא מקצתו איכא ביניהו מאן דאמר כשר כשר.** תימה אמאי חשיב ליה כשר טפי מצד אכילה הא מה שאינו ראוי לאכילה לאו כשר הוא:
ה"ג היתה לו שעת הכושר ונפסל אין בו משום שבירת העצם. ולי"ג יש בו דאי גר' תיקשי לרב יוסף ולא משכחין כהרענא מיניהו ולי"ג כשר לאו כשר הוא למ"ד יאכל צו אכילה הוא ולפי זה מיתקנה גירסת הספרים דגר' יש צו ואין נראה דכתיב שמעתי טפי נקיק (ו) מאכילה מדנפיק ממורת כשרות כי היתה דלצר שלא מקצתו כשר ק"י ליה ולא צו אכילה הוא:
איתמר אבר שאין עליו כוית כשר במקום זה כו'. נראה לר"י וליב"ל דלניכא דרבי קמיפלגי דקמי' צב"תא סתמא י"ש צו שיעור אכילה י"ש בו משום שבידת העצם ונפלוגמא דרבינא ורב אשי קמיפלגי אכל לרצון ל"ע י"ש צו משום שבידת עצם ע"כ והא דמסקי' אילמא דאין עליו כוית כשר כלל אמאי י"ש צו משום שבידת עצם א"ע"ג דמצי' לאוקומ' כרצון הואיל ואליכא דרבי קמיפלגי וסבירא להו כרצי מוקמי' למתני' כוותיה: אחד

הא פסול למ"ד ראוי לאכילה הא נמי ראוי לאכילה הוא רב יוסף אמר כ"י הא גוונא דכולי' עלמא אין בו משום שבירת העצם (ו) דר' לאקולי' קא אתי והאי הא פסול הוא אלא היתה לו שעת הכושר ונפסל איכא ביניהו למ"ד כשר י"הא כשר הוא למ"ד ראוי לאכילה הא השתא לאו ראוי לאכילה הוא אביי אמר (ו) ב"ע כל כי הא גוונא אין בו משום שבירת העצם מאי טעמא השתא מיהת הא פסול הוא אלא שבירת העצם מבעוד יום איכא ביניהו למ"ד כשר הא כשר הוא למ"ד ראוי לאכילה השתא לאו בר אכילה הוא מיתבי רבי אומר ימנין על מוח שבראש ואין נמנין על מוח שבקולית על מוח שבראש מ"ט הואיל ויכול לגוררו ולהציאו ואי ס"ד שבידת העצם מבעוד יום שפיר דמי קולית נמי נתבריה מבעוד יום ונפקה למוח דידה ונמנו עליה אמר לך אביי ולמעמך משחשיבה נמי נייתי גומרתא וניחות עליה ונקלה ונפקה למוח דידה ונימני עליה דהא ר' תניא אבל (ו) השורף בעצמות והמתקן בגידין אין בו משום שבירת העצם אלא מאי אית לך למימר אביי אמר משום פקע רבא אמר משום הפסד קדשים דקא מפסיד ליה בידים דילמא אכיל גורא ממוח דידה מבעוד יום נמי גזירה מבעוד יום אטו משחשיבה רב פפא אמר הכל כי הא גוונא כ"ע י"ש בו משום שבירת העצם מאי טעמא לאורתא מוחיו לאכילה אלא כשר הוא ומ"ד ראוי לאכילה הא לאו בר אכילה הוא כדתניא ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אמר אבר שצא מקצתו ושברו אין בו משום שבירת העצם רב ששת בריה דרב אידי אמר כל כה"ג דכולי' עלמא אין בו משום שבירת העצם דהא אבר הא פסול הוא אלא שבירת העצם בנא איכא ביניהו מ"ד כשר הוא ומ"ד ראוי לאכילה השתא אינו ראוי לאכילה רב נחמן בר יצחק אמר לכל כי הא גוונא י"ש בו משום שבירת העצם מאי טעמא דהא חזי לאכילה דמטוי ליה ואכיל ליה אלא שבירת האליה איכא ביניהו למ"ד כשר הא כשר הוא למ"ד ראוי לאכילה הא אינו ראוי לאכילה י"דאליה לגבוה סלקא רב אשי אמר הכל כי הא גוונא ודאי אין בו משום שבירת העצם דהא ודאי אינו ראוי לאכילה כלל אלא אבר שאין עליו כוית כשר איכא ביניהו למ"ד כשר הא כשר הוא למ"ד ראוי לאכילה בעינן שיעור אכילה וליכא רבינא אמר הכל כי הא גוונא לית ביה משום שבירת העצם דבעינן שיעור אכילה אלא אבר שאין עליו כוית כשר במקום זה ויש עליו כוית כשר במקום אחר איכא ביניהו למ"ד כשר הא כשר הוא למ"ד ראוי לאכילה בעינן שיעור אכילה במקום שבידת והא ליכא תניא בארבעה מיניהו דתניא ר' אומר יבבית אחד יאכל יועצם לא תשברו בו על הכשר הוא חייב ואינו חייב על הפסול היתה לו שעת הכושר ונפסל בשעת אכילה אין בו משום שבירת עצם י"ש בו משום שבירת עצם אין בו משום שבירת עצם הראוי למזבח אין בו משום שבירת העצם בשעת אכילה י"ש בו משום שבירת עצם שלא בשעת אכילה אין בו משום שבירת עצם איתמר אבר שאין עליו כוית כשר במקום זה ויש עליו כוית כשר במקום אחר רבי יוחנן אמר י"ש בו משום שבירת העצם רבי שמעון בן לקיש אמר אין בו משום שבירת עצם איתביה רבי יוחנן לרבי שמעון בן לקיש ועצם לא תשברו בו אחד עצם שיש עליו כוית כשר ואחר עצם שאין עליו כוית כשר מאי אין עליו כוית כשר אילמא דאין עליו כוית כשר כלל יאמאי י"ש בו משום שבירת העצם אלא לאו הכי קאמר אחד עצם שיש עליו כוית כשר במקום זה ואחר שאין עליו כוית כשר במקום זה ויש עליו כוית כשר במקום אחר (קשיא לרבי שמעון בן לקיש) א"ל לא

(א) פסול הוא כו'.
(ב) חולין דף י"א. [מיוספת]
(ג) פ"י ה"ו. (א) [מיוספת]
(ד) [לעיל ג:].
(ה) [ממס חכמות הלל נחלין מיוסר]. (ו) [דף פג:].

תורה אור השלם

1. בבית אחר יאכל לא
תוציא מן הבית מן
הקשר חוצה ועצם לא
תשברו בו. שמת יב מו

הגהות הב"ח

(א) נב' שבידת העצם
(ב) [לוקולי קא אתי]
(ג) שם אביי אמר כל כי
האי גוונא כ"ע אין בו
משום שבירת העצם
דף י"א המתקן בגידין
השורף בעצמות ע"כ:
(ד) שם מ"ד כשר הא
נמי כשר הוא: (ה) חז"ל
דרי' ה"ב וס' טפי נפיק
ממורת אכילה:

האי פסול הוא. שנעשה פסול דטומאה דחיה היא ציבור אלא שכל גזירת הכתוב לפוטרו צו: האי בר אכילה הוא. כדחנן (לעיל דף ע"ו): הפסד שבה טומאה נאכל בטומאה: הא כשר. שנעשו עבודותיו בהכשר: מבעוד יום. שאינו שעת אכילה: נמנין על מוח שבראש. אפילו לא נמנה אלא על המוח י"א: ואין נמנין על מוח הקוליס. מפני שאסור לשוברה ולהוציאו אכל מוח ארש יוכל להוציאו ולגוררו בקיסס דרך האף: ניסי גומרסא. נחלת ונמני עליה עד שיעקב ויוציא מוחו: אלא מאי אית לך למימר. אמאי אין נמנין ויוציאו בגמלת: אביי אמר משום פקע. שמה מחמת הגמלת יפקע במקום אחר ואין זו שריפה אלא שבידת: ורבא אמר משום קדשים. שמפסיד המוח ושורפו בידים ומוטב שיפסל מאליה. הכא נמי לענין שבידת מבעוד יום א"ע"ג דמדלאורייתא שרי רבנן גזור אטו משחשיבה: אבר שצא מקצתו. חזק לחומת ירושלים וצריך לחתוך את היולא איכא ביניהו: האי נמי כשר. שהיה הפנימי כשר והרי הוא שברו ועובר משום לא תשברו צו אלא חוץ עד שמגיע לעצם וקולף עד שמגיע לפרק וחוצק כדחנן במתניתין (לקמן דף פה:): האי לאו בר אכילה הוא. במקום שבידת אינו ראוי לאכילה אכל אבר שצא כולו דהיינו היתה לו שעת הכושר ונפסל ד"ע אין בו משום שבידת דהשתא מיהא פסול הוא: אליית השא קרייה עס האומורין מה שאין כן כשור ועו דכתיב (ויקרא ג) חלבו האליה ממיה: רבינא אמר. אי ליכא כוית כשר דכולי עלמא אין בו משום שבידת אלא חזין צו כוית במקום שבידת ויש צו כוית במקום אחר איכא ביניהו: ואינו חייב על הפסול. והשתא מפרש ואזיל הי פסול קא ממעט: היספ' לו שעת הכושר ונפסל אין בו משום שבידת העצם גרסין ורבי אומר גרסין כרישא. והיינו כרז יוסף. למזבח למעוטי אליה דכרז נחמן צו יצחק. שלא בשעת אכילה מבעוד יום כדאביי דלמר מבעוד יום. אהא רבי למעוטי שיעור אכילה במקום שבידת כרינא אי נמי למעוטי אין עליה כוית כרז אשי: אין בו משום שבידת העצם. דבעינן שיעור אכילה במקום שבידת: אמאי י"ש צו משום שבידת עצם. בין לר' יוחנן בין לרש לקיש כוית בעינן במקום זה. במקום שבידת: לא

